

[Stein.]

ning. Vi har indenfor Udvalget fra konservativ Side rejst Spørgsmaal om en Beskatning ogsaa af disse sidste Selskaber, idet vi ikke kan anse det for berettiget at gaa til en yderligere Beskatning af Aktieselskaber og slet ikke, saa længe Andels- og Brugsforeninger ikke er inddraget under en tilsvarende Beskatning. Jeg vil i denne Forbindelse gerne fremhæve, at en hel Del for ikke at sige største Delen af de Byrder, der i det sidste Aars Tid er væltet over paa Erhvervene, er paalagt disse for Landbrugets Skyld. Det er faktisk saaledes i disse Tider, at Byerne og i første Række Byernes Erhverv maa skatte til Landbruget. Jeg spørger: Er det virkelig forsvarligt, ja, er det anstændigt, at man vedblivende dynger Skat paa Skat paa Byernes Erhverv og samtidig opretholder Skattefrihed for Landbrugernes særlige Erhvervsselskaber i en Tid, hvor det særlig er Landbruget, der skal skal skattes til? Jeg synes det ikke. Saa længe Andels- og Brugsforeninger arbejdede under snævre elementære Forhold, købte kontant, fordelte mod kontant, hæftede solidarisk og undgik alt, hvad der hed Kredit, saa længe kunde man maaske til Nød, ligesom den officielle Statistik har gjort det, behandle dem som en Slags socialt Fænomen, men saadan er det ikke mere, efter at Andelsforeningerne har taget alle de samme Virkemidler i Brug og optræder under ganske de samme Former som og i direkte Konkurrence med det legitime Erhvervsliv. Udviklingen har ført til, at Andelsselskaberne, baade Brugsforeninger og andre Andelsselskaber, simpelt hen er blevet Forretninger, og det er kun ret og rimeligt, at de skattemæssigt maa dele Kaar med al anden Forretningsvirksomhed. Det er i Virkeligheden ganske urimeligt, at Skattepligten skal være afhængig af, om man vælger den ene eller den anden Form, og at man skal kunne unddrage sig Skattepligt ved at vælge Andelsformen. Det er ligeledes i Længden ganske uholdbart, naar Landet vaander sig under et stadigt stigende Tryk af Skatter, at den Milliardomsætning — for det er det —, som repræsenteres af det danske Andelsvæsen, vedblivende skal gaa fri for Skat.

Det Forslag, der her foreligger, er hverken for Formueskattens eller for Selskabskattens Vedkommende tilstrækkeligt gennemtænkt. Jeg skal i denne Forbindelse blot paapege dette, at Loven af 1927 ved sit Tilsgagn om Skattelettelser for fremtidige Henlæggelser til Reservefunds, i den Forstand at disse Henlæggelser ved Skatteberegningen

skulde tages i Betragtning sammen med Aktiekapitalen, har stimuleret Opsparingen, men den Belønning, som Selskaberne herved skulde opnaa, vil først komme langvejs hen, efterhaanden som Opsparingen vokser. Og hvad er det da, der sker her, hvad er det, dette Lovforslag betyder? Det betyder simpelt hen, at man nu narrer Selskaberne for den Fordel, man har stillet dem i Udsigt. Det vilde ikke være urimeligt, om de Erhverv, der skal svare Skatterne, havde faaet Lejlighed til at overveje og undersøge deres Virkninger og gøre deres Synspunkter gældende, men der har jo overhovedet ikke været Tid og Lejlighed til noget saadant, fordi Lovforslaget skal forceres igennem. Jeg kan forstaa, at den højtærede Finansminister lægger Vægt paa at faa de Lovbestemmelser, der tager Sigte paa at skaffe Dækning for det løbende Aars Underskud, igennem hurtigst muligt, men jeg kan ikke med min bedste Villie se, at det har noget Jag med de foreslaaede Ændringer i Reglerne for Indkomst- og Formuebeskatningen.

Det vilde ikke være urimeligt, om den højtærede Minister tog dette Forslag tilbage, saaledes at der blev Lejlighed til at se det lidt nærmere efter i Sømmene. Saa kunde der samtidig blive Mulighed for at faa det samlede Overblik over Dækningskravene, som vi fra konservativ Side har efterlyst i Udvalget. Det er jo, nemlig ikke alene for det løbende Finansaar, der bliver Tale om et Underskud, som skal dækkes. Ogsaa for det kommende Finansaar maa vi regne med et Udgiftsbudget, som ikke kan dækkes af de løbende Indtægter.

Det er jo heller ikke ubekendt, at der mellem den høje Regering og Partiet Venstre er indgaaet et Forlig, som betyder, at der paa en Række Punkter vil blive stillet nye Krav til Statens Finanser. Med Henblik paa dette er det, vi i Udvalget har anmodet om at faa Oplysninger dels om, hvilket Deficit der maa regnes med for indeværende og det kommende Finansaar, dels om, hvor omfattende de Krav er, som Forliget vil medføre. Man har imidlertid fra Finansministeriets Side erklæret, at man ikke var i Stand til at give disse Oplysninger. Jeg kan ikke sige andet end, at dette Svar overrasker mig. Naturligvis er jeg ikke uklar over, at de usikre økonomiske Forhold gør alle Beregninger usikre, men jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Finansminister paa alle de Punkter, det her drejer sig om, maa have et Skøn over de Udgifts-krav, Finanserne vil blive stillet overfor. Vi mener med andre Ord, at det maatte være